

Владимир Арсенић (1972, Београд), магистрирао компаративну књижевност на Телавивском универзитету. Био је редовни је критичар интернет портала *e-novine.com*. Писао за Трећи програм ХРТ-а, *booksa.hr*, *proletter.me*, *Quorum*, *Бешон*, *Пешчаник*, *versopolis.com*. Објавио је књигу књижевних критика *Ешике Ђриповегања* (2019). Текстови су му превођени на словеначки и албански. Преводи са енглеског и хебрејског. Са Срђаном Срдихем води Радионицу креативног писања у Тополској 18 и издавачку кућу „Партизанска књига”. С пријатељима уређује књижевни часопис *Улазница* који излази у Зрењанину.

Бранко Анђић (1952, Београд), писац, преводилац, професор књижевности и новинар. Дипломирао је на Одсеку за општу књижевност и теорију Филолошког факултета у Београду. Један од покретача и уредника часописа за светску књижевност *Писмо* и некадашњи члан уредништва *Књижевних новина*. Од 1990. године живи у Буенос Ајресу. Објавио је прозне књиге: *После свирке* (1983), *Лавица лже ране* (1989), *Као из кабла* (2003), *Ово је истиниша ђрича* (2007), *Величина свећа* (2008, прерађено издање 2020), *Play Back* (2012), *Тешки меџал* (2014), *Велико сјремање* (2017), *Дневник међувремена 2000–2020* (есејистика, 2021), *Тајна аџенција нове Југославије* (2021) и *На маји ушојије* (путописи, 2023). Приредио је неколико антологијских избора приповедака са подручја Латинске Америке, а преводио је дела неких од најзначајнијих латиноамеричких, шпанских и северноамеричких писаца као што су Хорхе Луис Борхес, Марио Варгас Љоса, Габријел Гарсија Маркес, Хосе Доносо, Карлос Фуентес, Ана Марија Шуа, Лилиана Хер, Педро Хуан Гутјерес, Хосе Ортега и Гасет, Давид Седарис, Исидоро Блајстен и Давид Безмозгис. Добио је 2011. године Награ-

ду „Милош Црњански” коју додељује Влада Републике Србије. Живи у Београду.

Бојана Аћамовић (1985, Сарајево), дипломирала је на Катедри за енглески језик и књижевност Филолошког факултета у Београду. Мастер студије из енглеске књижевности завршила на Филозофском факултету у Новом Саду, а докторску дисертацију „Поезија Волта Витмана у контексту књижевне авангарде у Србији” на Филолошком факултету у Београду. На Институту за књижевност и уметност 2012. ангажована је као стипендиста Министарства просвете, науке и технолошког развоја на пројекту „Српска књижевност у европском културном простору”, а од 2014. као стално запослена на истом пројекту и касније на одељењу „Упоредна истраживања српске књижевности”. Од 2014. је и секретарка пројекта/одељења. Живи у Београду.

Владан Бајчета (1985, Босанска Крупа), дипломирао је на Групи за српску и светску књижевност Филолошког факултета Универзитета у Београду, где је завршио мастер и докторске академске студије. Виши је научни сарадник Института за књижевност и уметност у Београду на Одељењу за историју српске књижевне критике и метакритике. Књиге: *Борислав Михајловић Михиз: криџичар и џисац* (2021) и *Non omnis moriar: о џоезији и смрџи у ојусу Влагана Деснице* (2022). Живи у Београду.

Драгана Бошковић (1980, Нови Сад), дипломирала је и магистрирала на Одсеку за српску књижевност и језик Филозофског факултета у Новом Саду и ради као гимназијски професор. У научно-истраживачким радовима бави се феноменом књижевне фантастике, еротског и смеховног, као и митолошким и интердисциплинарним коренима фанта-

стике у српској и светској књижевности 19. и 20. века. Објавила је збирку кратких прича *Фауноменологија* (2008) и научну монографију *Моћ фантасике* (2018). Живи у Новом Саду.

Владимир Гвозден (1972, Нови Сад), ради као ванредни професор на Одсеку за компаративну књижевност на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду. Објавио је следеће књиге: *Јован Дучић ђушојисац: оілег из имаологије* (2003), *Чинови присвајања: ог шеорије ка праімајици текста* (2005), *Књижевност, култура, ушојија: оілеги* (2011), *Српска ђушојисна култура 1914–1940*. (2011), *Nine Serbian Poets/Девеић српских јесника* (антологија, 2012), *Књижевност и ошјор* (2015), *Анашомија робе: оілеги из кришике јолишичке економије* (Са Алпаром Лошонцем, 2016) и *Компаративна књижевност и култура – кришички увод* (2019); уредио је *Преједни речник компаративне књижевности и културе* (2011, заједно са Бојаном Стојановић Пантовић и Миодрагом Радовићем) и приредио темат *Поља посвећен В. Г. Зебалду* (2011). Преводи са енглеског језика. Живи у Новом Саду.

Радмила Гикић Петровић (1951, Врбас), пише прозу. Објављене књиге: *Ошворише Јеленине јрозоре* (1978), *Намасше, Индијо* (1984; путописна проза, преведена на русински 1986), *У Фрушкој јори 1854* (1985; дневник Милице Стојадиновић Српкиње), *Милица–Вук–Мина* (1987), *Разјовори о Индији* (1989), *Прејиска Милице Стојадиновић Српкиње са савременицима* (1991), *Искуства јрозе* (1993; разговори са прозним писцима), *Токови савремене јрозе* (2002; разговори са прозним писцима), *У јошрази за јлавним јунаком* (2003; приче), *Српкињин круј кредом*, (2006; песме и проза посвећени Милици Стојадиновић Српкињи), *Библиографија радова о Милице Стојадиновић Српкињи* (2007), *Дневник Анке Обреновић* (2007), *Ликови у Дневнику Анке Обреновић* (2007), *Здраво, Индијо* (2008), *Живој и књижевно дело Милице Сто-*

јадиновић Српкиње (2010), *Сшара јрича* (2013, приче), *Кореја post scriptum* (2014), *А іге је Чехов? – разјовори о јрози* (2015), *Вијешнам и девеић змајева* (2016), *Кришика јамћења* (2017), *Кубанске јријашељице* (2020) и *Дневник Анке Обреновић (1836–1838)* (2021). Добитница је награда: „Слободна Војводина”, „Искра културе”, „Повеља за вишегодишњи стваралачки и научни допринос”, „Медаља културе за очување културног наслеђа”, „Љуба Ненадовић”. Живи у Новом Саду.

Моња Јовић (1977, Загреб), завршила је мастер на Групи за српску књижевност и језик са општом књижевношћу на Филолошком факултету у Београду. Ради као уредница за српски језик у једној од највећих издавачких кућа специјализованих за уцбенике. Приредила је две књиге радова деце са Косова и Метохије, у периоду када је радила на пројектима психо-социјалне подршке усмереним на децу из косовскометохијске енклаве: *Сањам, а шша ми се гојаћа* (2005) и *Писма из енклава – јоздрав са Косова и Метохије* (2006). Једна је од покретача и аутора великог пројекта под називом „Усмена историја страдања цивила у НДХ – Завештање”, који представља својеврсну архиву усмене историје о страдањима цивила у Независној Држави Хрватској. Као један од резултата овог пројекта јесте и документарца „Завештање” (2017). Ауторка књиге *Ушојија и дисшојија у српској јрози грује јоловине двадесетог века* (2020).

Зорица Ђерговић Јоксимовић (1968), редовна је професорка за ужу научну област Англистика на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду, где, између осталог, предаје и Научну фантастику, Утопију у енглеској књижевности и Дистопију у књижевности и на филму. Објавила је три научне монографије, као и више десетина научних радова, те приредила три тематска зборника радова. Чланица је многих домаћих и међународних стручних и научних удружења, као и Саветодавног одбора међународног часописа *Utopian Studies*.

Златко Јурић (1972, Котор Варош), песник, књижевни критичар, есејиста. Основне студије српског језика и књижевности завршио на Филолошком факултету Универзитета у Бањој Луци, а на Филолошком факултету Универзитета у Београду докторирао на теми „Поезија и поетика Новице Тадића”. Песме су му превођене на бугарски, енглески, мађарски, пољски, руски и словеначки језик. Објавио књиге песама: *Тамјануша и дјевичњак* (1997), *Божја несвесџ* (2003), *Врајџа врџиова* (2008), *Неодречене речи* (2011) и књигу за младе *Кликоноџи у доба короне* (2020). Живи у Бањој Луци где ради као библиотекар.

Алдона Копкјевич (*Aldona Kopkiewicz*; 1984, Шчећин, Пољска), пољска песникиња и театаролошкиња. Студије полонистике завршила је на Јагелонском универзитету у Кракову, на Катедри за антропологију књижевности и истраживања културе докторатом *Евоцирање шела. Чула и афекџи у односу на филозофске и књижевне дискурсе у XX веку*. Менторка јој је била проф. Ана Лебковска. Током докторских студија добијала је стипендију Националног научног центра. Ауторка је четири песничке збирке: *авџсџи (sierpień)*, 2015), *Шџегра (Szczodra)*, 2018), *Раги џробе (Na próbe)*, 2020) и *Покрај себе (Przy sobie)*, 2022). За песничку збирку *авџсџи* добила је Броцлавску награду за поезију Силесијус (2016), а за збирку *Шџегра* Награду Фондације Кошћелских (2019). Тренутно је на стипендији у Холандији.

Небојша Лазић (1966, Алексинац), дипломирао је на Одсеку за југословенску књижевност и српски језик на Филолошком факултету у Приштини, а магистрирао и докторирао на Филолошком факултету у Београду. Објавио је две студије о делу Борислава Пекића: *Анџушџијска шрилоџија Борислава Пекића* (2013) и *Време и џросџор* у Златном руну *Борислава Пекића* (2016), као и роман *Оџрашџање* (2014). Објављивао је бројне научне радове у Србији, делом и у иностранству. Редовни је професор на Филозофском

факултету у Косовској Митровици, основни предмет које предаје је српска књижевност XX века. Живи у Београду.

Ивана Максић (1984, Крагујевац), пише поезију, цртице, есеје и преводи с енглеског језика. Објавила књиге поезије *О шело швори ме* (2011), *Изван комуникаџије* (2013), *La mia paura di essere schiava* (на италијанском, 2014) и књижицу *Јаз сем швој џроџаџандни филм* (2018). Поезија јој је заступљена у више антологија и зборника. Уредница је зборника поезије социјалне тематике *До зуба у времену* (2014) и регионалног зборника социјалне и ангажоване поезије *РЕЗ* (2016), те новина *МАМАЦ* (од 2015). *Кћери, зар не видиш да џорим* је ауторкина четврта књига поезије (Награда Београдског фестивала поезије и књиге *Трџни се! Поезија!* 2020).

Љиљана Малетин Војводић (Нови Сад), завршила студије књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду. Чланица је Српског књижевног друштва и Друштва књижевника Војводине. Пише романе, приповетке, путописе, есеје и тзв. уметничке књиге/ књиге уметника. Учесница је интернационалних резиденцијалних и истраживачких пројеката у Јапану, Русији, Аустрији, Шпанији, Португалији, Француској, Латвији, Финској, Шведској, Норвешкој, на Исланду и Гренланду. Награђивана је за свој књижевни рад: Награде „Андра Гавриловић” и „Милутин Ускоковић”, стипендије Министарства иностраних послова Аустрије и Финске, Амбасаде Норвешке и Финске, норвешке литерарне агенције НОРЛА, ЕУ Јапан Феста из Токија, Музеја Упернавик на Гренланду и др.

Виолета Р. Митровић (1989, Нови Сад), докторанткиња на Филозофском факултету у Новом Саду. Проучава српску књижевност XX века, посебно стваралаштво Ивана В. Лалића и Борислава Пекића. Пише научне радове, есеје, приказе и књижевну критику. Објављује у периодици. Преводи с енглеског.

Ауторка је књиге есеја и критика *Херменеутичка љрисџанишџа* (2018).

Марија Ненадић Журка (1986, Зрењанин), научни истраживач, преводилац. Докторирала је на Филолошком факултету у Букурешту на тему авангарде у Србији и Румунији. Ради у Институту за историју и теорију књижевности „Б. Калинеску” при Академији Румуније. Преводи с румунског на српски језик поезију, прозу, есејистику и књижевну критику. Објавила је преводе поезије Лучијана Благе, два романа Лилијане Коробке, три студије књижевне критике Еуђена Симиона, као и књижевно-историјске радове Оане Соаре, Шербана Аксинтеа, Богдана Крецуа. За превод поезије Тодора Манојловића на румунски језик добила је Награду Друштва књижевника Војводине за превод године 2014.

Марија Ненезић (Београд), дипломирала је на Филолошком факултету у Београду на Групи за српску и општу књижевност. Уредница је у редакцији за културу РТС-а. Живи у Београду.

Милутин Ж. Павлов (1943, Кикинда), дипломирао је студије глуме у класи Љубице Раваси 1966. године у Новом Саду. Песник, приповедач, есејиста, романописац, књижевни критичар, драмски писац. Објавио је следећа дела: поезија – *Вајбра зрелој бајрема* (1973), *Жени сам рекао љубав* (1977), *Над љином жишо* (1986), *Бела јесен у новембру* (1991), *Пас изјубљеног човека* (2014); есејистика – *Есеј о љумцу* (2000), *Мајсџори љлавих виолина* (2017) и *Писац у ојлегалу Марсела Прусџа* (2021); романи – *Суви жиџ књије груџова* (1979), *Шармер мале вароши* (1990, 1995), *Расџуш* (1994), *Велизар и Ђурђица* (2000), *Галой џосџодина Ареса* (2003), *Небо је велико дуџме* (2006), *Добошарски џонегеџак* (2009), *Косџим на сцени дивџих ружа* (2011); публицистика – *Северни ревиџ белој рудара* (1975); књиге приповедака – *Разазнајем џорњеџе* (1971, 1989), *Кловнови долазе у џодне* (1982),

Духови карџонској коџера (2005), *Циџеле враној коња* (2007), *Жуџи фиџакер* (2008), *Добошарије* (2008), *Терешни воз* (2017), *Слика Едварда Мунка у куџи моџа браџа* (2020) и *Дан фамиџијарној сликања* (2022); дечја поезија – *Све џиџице из гединој шеџира* (1998) и *Мајсџори љлавих виолина* (2017). Добитник је бројних награда и признања за књижевни рад. Превођен је на македонски, руски, мађарски, јерменски, немачки, румунски и албански језик. Живи и ствара у Новом Саду.

Мира Поповић (1952, Београд), писац, новинар и преводилац, рођена је у Београду, где је дипломирала новинарство на Факултету политичких наука. Студирала је комуникације у области културе на постдипломским студијама париске Сорбоне и Београдског Универзитета. Дугогодишњи је дописник из Француске југословенских, српских и страних медија међу којима су новинска агенција *Танџуџ*, дневник *Данас* и недељници *Евроџа* и *Нови маџазин*. Од 1996. живи у Паризу. Од 2008. потпуно се посветила писању и књижевном превођењу с француског на српски језик, наставивши да пише за београдску штампу о књижевним и културним збивањима у Француској. Аутор је књига прича *Беоџраг Париз* (2007), *Хармониџа* (2012), *D'une terrasse à l'autre* (2012), *Друџиџво огбачених јунака* (2016), *Буђење* (2017), *Проџиџиџвање џеска* (2020) и књиге разговора *Реч и (с)мисао* (2014). Превела је, поред осталог, књигу из области теорије књижевности *Анџиџиџирани љлаџиџаџ Пјера Бајара* (2010) и књигу разговора Маргерит Дирас под насловом *У сенци сџрасџи* (2015). Сопствену прозу и преводе прозних текстова француских аутора међу којима су Ле Клезисо, Филип Делерм, Ани Сомон, редовно објављује у водећим српским књижевним часописима. Приче су јој заступљене у антологијама и колективним збиркама *Лексикон божџих љуги* (2010), *25 ans et des nouvelles* (2016), *Најкраће џриче срџских џисаца* (2017) и *Сџрах и џреџеџ* (2017). Књига прича *Хармониџа*

била је у најужем избору за Андрићеву награду за 2012. За збирку прича *Буђење* (2017) добила је Базарову књижевну награду „Женско перо“ за 2017. годину. Приче су јој преведене на француски и енглески језик.

Зорица Радаковић (1963, Сињ, Хрватска), песникиња, драмска ауторка и списатељица с девет објављених наслова, од којих је последњи, роман *Сањарица* (2017). На Филозофском факултету у Загребу апсолвирала на Одсеку за југославенске језике и књижевност. Године 1984. у првом колу библиотеке *Quoigit* излази јој запажена књига – пројект *Сваки дан је суштра*. Од тад објављује низ песничких књига: *У мраку мршав човјек* (1988), *Бић ће раша* (1993), која је преведена на македонски, *Пола јеган* (1995), *Жене, мушкарци, њси* (2000), итд. Уз књиге поезије објављује и прозу, есеје, критике те радио-драме и драме. Године 2000. њена антиратна драма *Сусјета* добила је међународну награду у Бечу те праизведена на немачком, а потом изведена и на хрватском језику у казалишту ЗКМ. Поезија и проза заступљене су јој у прегледима и антологијама. Радила и као новинарка објављујући репортаже и текстове из подручја културне феноменологије. Уз новинарски и ауторски рад, бавила се и радио драматургијом те је за Драмски програм Хрватског радија адаптирала прозна дела сувремених писаца и књижевних класика. Живи у Загребу.

Виктор Радоњић (1973, Београд), објавио је збирке песама: *Нагир* (2002), *Тмина и сребро* (2004), *Еколоџија фразе* (2005), *Жвакање амалиама* (2011), драме – *Шав, Чојор, Решерирање крућа, Амбис 01* (2014), двојезично српско-енглеско издање изабраних песама *Јунак без њоршфеља / A Hero Without a Portfolio* (превео Новица Петровић; 2018), романе *Деће истјој беса* (2016) и *Нађин карусел* (2021). Живи у Београду.

Бисерка Рајчић (1940, Јелашница код Ниша), завршила је студије славистике у Београду. Од 1962. бави се превођењем словенских

књижевности, теорије књижевности, театрологије, филмологије, естетике, филозофије, историографије, историје уметности, политикологије, теологије и др. Објавила је око 70 књига превода (поезија, проза, драме, филозофија, есејистика, политикологија и сл.) и књиге: *Писма из Прага* (1999), *Пољска цивилизација* (2003), *Мој Краков – из културне археологије прага* (2006), *Imago Poloniae* (2014), *Писма из Пољске* (2018), *Факшомоншаже* (2020) и *Шојен, Жорж Санд и њена деца* (радио-драма с CD-ом), као и низ текстова у часописима некадашње Југославије и Србије. Добитник је бројних домаћих и страних награда за преводилаштво, између осталих и најпрестижније пољске награде „Трансатлантук“ за 2009. годину. Живи у Београду.

Драгиња Рамадански (1953, Сента), архивист, професор руске књижевности у пензији, преводилац са руског и мађарског језика. Објављује радове у домаћим, руским и мађарским књижевним часописима. Објавила књиге: *У потрази за фигурама* (проза у шест руку, 2012), *Пародијски план романа Достојевског* (докторска дисертација 1991; 2013) *Снешко у тропима* (транслатолошки есеји, 2013), *Или не* (аутобиографски есеји, 2018) и *Књижевне коњушнице* (есеји, 2022). Ауторка је антологије руске женске поезије *Узводно од суза* (2009). Превела је педесет књига лепе књижевности. Добитница је више награда: Награда Друштва књижевника Војводине за превод године (2002), Награда 9. Међународног салона књига „Лаза Костић“ за превод (2003), Награда Удружења књижевника преводилаца Србије „Милош Н. Ђурић“ за превод године (есејистика, 2004), Награда за превод с мађарског Baszalikom műfordítói Díj a Szentteleky Napok tanácsa (2005), Награда Друштва књижевника Војводине за превод године (други пут, 2013), награда на конкурс „Стеван Сремац – бал у Елемиру“ (2020). Живи у Сенти.

Милица Софинкић (1995, Госпођинци), дипломирала је српску књижевност и језик на Филозофском факултету Универзитета

у Новом Саду, где је и мастерирала, одбранивши рад „Писање и читање другости у *Књизи о Немачкој и Ембахадама* Милоша Црњанског”. Овај рад касније је објављен у едицији Прва књига Матице српске под насловом *Црњански – на међи власишћој и сѣраној* (2021). Тренутно похађа докторске студије и ангажована је као демонстраторка у настави на Одсеку за српску књижевност на свом матичном факултету, а ради и као хонорарна сарадница и лекторка у Културном центру Новог Сада при издавачкој делатности. Пише и објављује критику и научне радове. Области интересовања: теорија и методологија проучавања књижевности, савремена светска и регионална књижевност. Живи у Новом Саду.

Срђан Срдих (1977, Кикинда), дипломирао је на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности на Филолошком факултету у Београду. На истом факултету је одбранио докторску тезу *Однос фикције и сѣварности у Џонашана Свиџа*. Запослен је у Гимназији „Душан Васиљев” у Кикинди и на месту координатора истоименог севернобанатског Центра за таленте. Волонтерски уређује део књижевног програма за потребе Народне библиотеке „Јован Поповић” из Кикинде, при којој је оформио Радионицу креативног читања. Главни је уредник међународног фестивала кратке приче *Кикинда Short*. С Владимиром Арсенићем води Радионицу креативног писања у Београдском читалишту, а заједно су и оснивачи издавачке куће „Партизанска књига”. Радио је у редакцијама више књижевних часописа, а последњих неколико година активно се бави уредничким послом, специфично регионалном и англосаксонском прозом. Један је од победника конкурса за најбољу необјављену причу интернет сајта www.bestseller.net, а добитник је и прве награде за прозу на конкурсуре зрењанинског часописа „Улазница” (2007), стипендије Фонда „Борислав Пекић”, те награда „Биљана Јовановић” и „Едо Будиша”. Објавио је романе *Мршво њоље* (2010),

Саџори (2013), *Сребрна мајла њада* (2017) и *Љубавна њесма* (2020), збирке прича *Есѣирандо* (2011) и *Саџоревања* (2014), као и књигу есеја *Зайиси из чишања* (2014).

Тијана Тропин (1977, Београд), докторирала на Филолошком факултету у Београду са тезом „Теоријски аспекти превођења књижевности за децу са становишта студија културе”. Објавила *монографију Мошѣв Аркадије у децјој књижевности* (2006) и више десетина радова у периодици, најчешће о књижевности за децу, теорији и поетици превођења и фантастичној књижевности. Преводи са немачког и енглеског (важнији преводи укључују дела Марсела Бајера, Елфриде Јелинек, Леа Перуца, Кристофа Рансмајера и Франца Кафке). Запослена у Институту за књижевност и уметност у Београду од 2003. године.

Драгана В. Тодоресков (1975, Нови Сад), доктор књижевности, књижевна критичарка и историчарка књижевности. Објавила је књиге: *Сѣријине њародије – искушења (ѡсѣ)модерној чишања* (2009), *Дан, контекст, брзина ветра* (2010), *Писаѣи даље – избране критике* (2012), *Тело њесме* (2013), *Траѡм кочења: ѡрисвајање, ѡредевање и раслојавање сѣварности у ѡеѡици Јуѡиѣ Шалѡ* (2014), *Збоѡм, ѡричана истино – Оѡледи о сѣраѣѣијама срѣских ѡриѡведача* (2015), *Јунаци наших вароши – Оѡледи и критике о савременим срѣским ѡриѡведачима и њиховим ликовима* (2017), *Како разумѣи нову уметничку ѡраксу* (са Љиљаном Малетин Војводић, 2022) и *У чекаоницама – историја женских менѣалних ѡремењаја* (2023). Ради у Матици српској као виши стручни сарадник – лексикографски редактор на пројекту *Срѣска енциклопедѡја*. Живи у Новом Саду.

Улрих Филборн (*Ulrich Fülleborn*; 1920, Ричивул, Пољска – 2012, Ерланген, Немачка), немачки књижевник и германиста. Студирао је немачки језик, филозофију, англистику и романистику у Берлину и Хамбургу. Након што је докторирао 1958. и хабилитирао

1964. године, постављен је за професора модерне немачке историје књижевности на Универзитету у Ерлангену 1965. године. Ба-вио се класичним немачким модернизмом, посебно Кафком, Мусилом и Рилкеом, као и раним реализмом. Објавио је, између осталих, студије: *Das deutsche Prosagedicht. Zu Theorie und Geschichte einer Gattung* (1970), *Das Strukturproblem der späten Lyrik Rilkes. Voruntersuchung zu einem historischen Rilke-Verständnis* (1973), *Besitzen als besässe man nicht. Besitzdenken und seine Alternativen in der Literatur* (1995), *Die frühen Dramen Heinrich von Kleists* (2007).

Драгослав Хаџи Танчић (1938, Лесковац), завршио је Правни факултет у Београду. Објавио је следеће књиге прича: *Тајна црној лука* (1992), *Смртоносне и друголике приче* (1995), *Грчко слово* (1999), *Масшило нове учености* (2006), *Уславулажној сведочења* (2006), *Плесач шаниа у осшавци* (2009), *Из доњеј свећа љубави* (2012), *Трпљење приче* (2016), *Трајање за црном кушијом сна (коначне верзије и нове приче)* (2017), *Дојаћај у бошаничкој баши* (2018), *Моје срце њлеше на вејру* (2019). Живи у Београду.

Радивој Шајтинац (1949, Зрењанин), пише поезију, прозу, књижевну и ликовну критику, преводи с руског и енглеског језика, бави се и драматургијом. Објавио је следеће књиге: *Оружје људски рањено* (1970), *Шуми се враћају прајови* (1974), *Даровно њушовање* (1978), *Паніловос извештај* (1982), *Сузе у лунајарку* (1987), *Оченаш на Тајмс скверу* (1991), *Оловни долов* (1995), *Лед и млеко* (2003), *Пси верса* (2005), *Кањишка моношииција* (двојезично на српском и мађарском, 2007), *Северни изовор* (2011), *Сшара каншина* (2011), *Ди* (2013), *Зло цвећа* (2013); књиге прозе: *Банашка чишанка* (1991), *Мој бејејски гео свећа* (1994), *Бајке о њрму* (1995), *Чеховија* (1996) *Вез у ваздуху* (1998), *Жртве бидермајера* (2000), *Сибилски ѡласови* (2001), *Нада сшанује на крају прада* (са Угљешом Шајтинцем, 2002),

Вогено геше (2004), *Причица* (2005), *Кинеско дворишше* (2006), *Lyrik klinik* (2009), *Северни изовор* (2011), *Сшара каншина* (2011), *Дилинкуца – крајке и фришке банашске бајке* (са Љ. Шајтинац, 2012), *Зло цвећа – ѡезија једној кловна ајсолушша* (2013), *Псећа суза* (2014), *Ди? – нова банашска ѡесмарица* (2014), *Порцелан – роман у слободном сшиху* (2017), *Нејознавање ѡприроде* (2018), *Сува ишла* (2019), *Пелерина* (2020), *Авеши ашара* (2020), *Помеја или дах у праху* (2022) и *Микеланђелов ѡмоћник* (2023); књиге есеја: *Хошел Чарнојевић* (1989), *Демојорјон* (1990), *Хајка на Акшеона* (1997). Добитник је више награда за свој рад, између осталих „Ђура Јакшић“ и „Васко Попа“. Живи у Зрењанину.

Ненад Шапоња (1964, Нови Сад), песник, есејиста, књижевни критичар и путописац. Дипломирао је на Медицинском факултету у Новом Саду, а на Медицинском факултету у Београду је магистрирао из области Социјалне психијатрије. Од 1997. бави се књижевношћу као самостални уметник. Године 2002. основао је Издавачку кућу „Агора“. Директор је Културног центра Војводине „Милош Црњански“ (од 2021). Главни је уредник часописа *Нова мисао* (од 2022). Дела: поезија – *Ђоконда* (1990), *Огрази варке или Оіледало у две душе* (1993), *Очевидност* (1996), *Море* (1998), *Чешири ѡеме* (2000), *Слашка смрт* (2012), *Посшјоји ли додир швоје душе?* (2014), *Изшледам, дакле нисам* (2017), *Силазим у шшину шећа бачене коцке* (2019); есеј и књижевна критика: *Бедекер сумње* (1997), *Аушобиографија чишанја* (1999), *Искусшво ѡисанја* (2002); путопис *А Брисел се га ѡреходаши лако* (2018); научна студија *Ејигемиолојија алкохолизма* (1995). Поезија му је превођена на енглески, шпански, италијански, македонски, румунски, словачки, азербејџански, бугарски, албански и пољски језик. Добитник је следећих награда: Бранкове, Просветине, „Милан Богдановић“, „Мирослав Антић“ и „Мома Димић“. Живи у Новом Саду.